

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

5 март 2015 година *

„Преюдициално запитване — Авторско право и сродни права — Директива 2001/29/ЕО — Член 5, параграф 2, буква б) и член 6 — Право на възпроизвеждане — Изключение — Копиране за лично ползване — Възпроизвеждане, извършено с помощта на карти памет на мобилни телефони — Справедливо обезщетение — Възнаграждение върху носителите — Равно третиране — Възстановяване на възнаграждението — Минимална вреда“

По дело C-463/12

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Østre Landsret (Дания) с акт от 10 октомври 2012 г., постъпил в Съда на 16 октомври 2012 г., в рамките на производство по дело

Copydan Båndkopi

срещу

Nokia Danmark A/S,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen, председател на състава, K. Jürimäe, J. Malenovský (докладчик), M. Safjan и A. Prechal, съдии,

генерален адвокат: P. Cruz Villalón,

секретар: C. Strömholm, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 16 януари 2014 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за Copydan Båndkopi, от P. Schønning, advokat,
- за Nokia Danmark A/S, от F. Bøggild, advokat,
- за френското правителство, от D. Colas и F. X. Bréchet, както и от B. Beaupère-Manokha, в качеството на представители,
- за италианското правителство, от G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от S. Varone, avvocato dello Stato,

* Език на производството: датски.

- за нидерландското правителство, от M. Noort, M. Bulterman и C. Wissels, в качеството на представители,
- за австрийското правителство, от G. Kunnert и A. Posch, в качеството на представители,
- за финландското правителство, от J. Leppo, в качеството на представител,
- за правителството на Обединеното кралство, от S. Brighthouse, в качеството на представител, подпомагана от S. Malynicz и J. Holmes, barristers,
- за Европейската комисия, от J. Samnadda, както и от H. Støvlbæk и J. Szczodrowski, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 юни 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 5, параграф 2, буква б) и член 6 от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество (ОВ L 167, стр. 10; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 230).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между Copydan Båndkopi (наричано по-нататък „Copydan“) и Nokia Danmark A/S (наричано по-нататък „Nokia“) относно плащането на възнаграждението, предназначено да финансира справедливото обезщетение за изключението от правото на възпроизвеждане по член 5, параграф 2, буква б) от посочената директива (наричано по-нататък „възнаграждение за копиране за лично ползване“).

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображения 9, 10, 31, 32, 35, 38 и 39 от Директива 2001/29 имат следния текст:
 - „(9) Всяка хармонизация на авторското право и сродните му права трябва да се основава на висока степен на закрила, тъй като такива права са основни за интелектуалното творчество. [...]
 - (10) Ако авторите или артистите изпълнители следва да продължат творческата си и артистична работа, те трябва да получат съответно възнаграждение за използването на техните произведения, както и продуцентите, за да бъдат в състояние да финансират това произведение. [...]
- [...]
- (31) Трябва да се поддържа справедлив баланс между правата и интересите на различните категории притежатели на права, както и на различните категории притежатели на права и ползватели на закриляни обекти. [...]

- (32) Настоящата директива съдържа изчерпателен списък на изключенията и ограниченията по отношение на правото на възпроизвеждане и правото на публично съобщаване. Някои изключения или ограничения се прилагат само за правото на възпроизвеждане, ако е уместно. Този списък отчита надлежно различните правни традиции на държавите членки, като в същото време цели гарантирането на функциониращ вътрешен пазар. Държавите членки следва да постигнат съгласувано прилагане на тези изключения и ограничения, които ще бъдат оценени при бъдещото преразглеждане на разпоредбите относно прилагането.

[...]

- (35) В някои случаи на изключения или ограничения притежателите на права следва да получат справедливо обезщетение, за да бъдат обезщетени в достатъчна степен за използването на произведенията им или на други закриляни обекти. При определянето на формата, на подробните условия и възможното ниво на такова справедливо обезщетение следва да се отчетат конкретните обстоятелства за всеки случай. За оценяване на тези обстоятелства полезен критерий би била потенциалната вреда за притежателите на права, произтичаща от въпросното действие. В случаи, когато притежателите на права вече са получили плащане под друга форма, например като част от лицензионна такса, конкретно или специфично плащане би могло да не се дължи. Нивото на справедливо обезщетение следва изцяло да вземе предвид степента на използване на техническите мерки за защита, определени в настоящата директива. В някои случаи, когато [причиненото] накърняване[...] на титуляря на права е минимално, би могло да не възниква задължение за плащане.

[...]

- (38) На държавите членки следва да се разреши да предвидят изключение или ограничение по отношение на правото на възпроизвеждане за някои видове възпроизвеждане на аудио, визуален или аудио-визуален материал за лично използване, придружено от справедливо обезщетение. Това може да включва въвеждането или поддържането на схеми за възнаграждение за обезщетяване на притежателите на права за претърпените вреди. [...]
- (39) Когато се прилага изключението или ограничението за копиране за лично ползване, държавите членки следва да отдадат необходимото внимание на технологичното и икономическо развитие, и по-специално по отношение на цифровото копиране за лично използване и схемите за възнаграждение, когато съществуват технически мерки за ефикасна защита. Тези изключения или ограничения не следва да възпрепятстват използването на технически мерки или тяхното прилагане срещу всяко действие на заобикаляне на закона“.

4 Член 2 от посочената директива гласи:

„Държавите членки предвиждат изключителното право да разрешават или забраняват пряко или непряко, временно или постоянно възпроизвеждане по какъвто и да е начин и под каквато и да е форма, изцяло или частично:

- а) на авторите — за техните произведения;

[...]“.

5 Съгласно член 5, параграфи 2 и 5 от същата директива:

„2. Държавите членки могат да предвидят изключения или ограничения от правото на възпроизвеждане, предвидено в член 2, в следните случаи:

- а) по отношение на възпроизвеждане върху хартия или друг подобен носител, извършено чрез каквато и да е фотографска техника или някакъв друг процес, който има подобни резултати с изключение на нотни листове, при условие че притежателите на права получават справедливо обезщетение;
- б) по отношение на възпроизвеждане върху какъвто и да е носител, извършвано от физическо лице за лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер, при условие че притежателите на права получават справедливо обезщетение, което отчита прилагането или неприлагането на технически мерки, посочени в член 6 по отношение на съответните произведения или обект;

[...]

5. Изключенията и ограниченията, предвидени в параграфи 1, 2, 3 и 4, се прилагат само в някои специални случаи, които не засягат нормалното използване на произведението или друг закрилян обект, и не засягат неоправдано законните интереси на притежателя на права“.

6 Член 6, параграфи 1 и 3 от Директива 2001/29 гласи:

„1. Държавите членки предвиждат адекватна правна защита срещу заобикалянето на всяка ефективна технологична мярка, която лицето извършва, като знае или има достатъчно основания да счита, че тя или той преследва тази цел.

[...]

3. За целите на настоящата директива изразът „технологична мярка“ означава технология, устройство или компонент, който в нормалния ход на работата си е предназначен да предотврати или ограничи действия по отношение на произведения или други обекти, защитени от закона, които не са разрешени от притежателя на авторско право или право, сродно на авторското право, както предвижда законът[...]. Технологичните мерки се считат за „ефективни“, когато закриляно произведение или друг закрилян от закона обект е контролиран от титулярите на права чрез прилагането на контрол на достъпа или защитен процес като кодиране, замъгляване или друго преобразуване на произведението или на друг обект, закрилян от закона или механизъм за контрол върху копието, който постига целта за защита“.

Датското право

7 Съгласно член 12, параграфи 1 и 3 от Закона за авторското право (ophavsretsloven), в консолидираната му с Декрет № 202 от 27 февруари 2010 г. редакция (наричан по-нататък „Законът за авторското право“):

„1. Всеки има право да прави за лични цели единични копия на произведения, които са били публикувани, ако това не се прави с търговска цел. Тези копия не трябва да се използват за никаква друга цел.

[...]

3. [Н]е е позволено без съгласието на автора да се правят копия в цифрова форма въз основа на екземпляр, който е бил даден под наем или в заем“.

8 Член 39, параграфи 1 и 2 от този закон гласи:

„1. Всеки, който с търговски цели произвежда или внася звуко- или видеоленти или други приспособления, на които могат да се записват звуци или образи, заплаща възнаграждение на авторите на произведенията, споменати в параграф 2.

2. Възнаграждението се плаща за ленти и др., които са подходящи за произвеждане на копия за лично ползване [...]“.

9 В член 40, параграфи 2 и 3 от Закона за авторското право се предвижда:

„2. За 2006 г. възнаграждението е [...] 4,28 DKK на единица за цифрови карти памет.

3. Възнаграждението, посочено в параграфи 1 и 2, се актуализира годишно от 2007 г. с годишния процент на актуализация на ставката (вж. Закона за процент на актуализация на ставката)“.

10 Член 75с, параграф 1 от същия закон гласи:

„Не се позволява заобикаляне на ефективни технически мерки без съгласието на притежателя на правата“.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

11 Copydan е организация за стопанисване на авторски права, която представлява притежатели на такива права за аудио и видео продукции. Copydan има одобрение от Kulturministeriet (Министерство на културата) да събира, управлява и разпределя между тези притежатели възнагражденията, получени за използването на посочените творби.

12 Nokia продава мобилни телефони в Дания. То доставя тези стоки на търговци, които на свой ред ги препродават на други търговци или на частни лица. Всички мобилни телефони имат вътрешна памет. Освен това някои модели съдържат допълнителна карта памет, различна от SIM картата. Ако ползвателят има мобилен телефон, който разполага с карта памет, може да съхранява на нея данни като телефонни номера, контакти или снимки, направени с този телефон. Могат също да бъдат запазвани файлове, съдържащи музика, филми и други произведения, закриляни от авторското право. Такива файлове могат да са били изтеглени през интернет или да са с произход от DVD, CD, MP3 плеър или компютър на ползвателя.

13 Няма спор между страните по главното производство, че ако ползвател съхранява произведения, закриляни от авторското право, на мобилен телефон, който има както вътрешна памет, така и карта памет, закриляните от авторското право произведения обикновено ще бъдат съхранявани на картата памет. Ако ползвателят обаче промени настройките на мобилния телефон, той може да съхранява тези произведения и във вътрешната памет.

14 Copydan смята, че картите памет за мобилни телефони трябва да се обхващат от предвидената в Закона за авторското право система за справедливо обезщетение за изключението от правото на възпроизвеждане (наричано по-нататък „справедливо обезщетение“), освен картите памет с особено малък капацитет за запазване на данни. Поради тази причина то предявява иск срещу Nokia за осъждане на последното да му плати възнаграждение за копиране за лично ползване, за внесени през периода от 2004 г. до 2009 г. карти памет.

- 15 Nokia изтъква, че такова възнаграждение не се дължи, когато копирането не е законно, нито когато използването на копието, например след изтегляне на закриляното от авторското право произведение от сайт за онлайн търговия, е разрешено от притежателите на авторското право. Следователно в схемата за справедливо обезщетение трябва да бъдат включени само законни копия за лично ползване, за които притежателите на права не са предоставили разрешение. Картите памет за мобилни телефони обаче много рядко съдържали такива копия, така че за тях не можело да се изисква никакво възнаграждение.
- 16 При тези условия Østre Landsret решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Съвместимо ли е с [Директива 2001/29] национално законодателство, което предвижда компенсация за притежателите на правата за възпроизвеждане, направено въз основа на следните източници:
- а) файлове, чиято употреба е одобрена от притежателите на права и за която плаща клиентът (например лицензирано съдържание от онлайн магазини);
 - б) файлове, чиято употреба е одобрена от притежателите на права и за която не плаща клиентът (лицензирано съдържание, например във връзка с маркетингово действие);
 - в) собствени на ползвателя DVD, CD, MP3 плеър, компютър и др., без да са използвани ефикасни технически мерки;
 - г) собствени на ползвателя DVD, CD, MP3 плеър, компютър и др., при използване на ефикасни технически мерки;
 - д) DVD, CD, MP3 плеър, компютър или друг апарат на трети лица;
 - е) незаконно копирани произведения от интернет или други източници;
 - ж) файлове, копирани законно по някакъв друг начин, например от интернет (от законни източници, където няма предоставен лиценз).
- 2) Как ефикасните технически мерки (член 6 от Директива [2001/29]) трябва да се вземат предвид в законодателството на държавите членки относно справедливото обезщетение [...]?
- 3) При изчисляването на [справедливото обезщетение] какво следва да се разбира под израза „някои случаи, когато вредата [причинена] на притежателя на права е минимална“, както е посочено в съображение 35, което би имало за последица да не е съвместимо с Директива [2001/29] държавите членки да имат законодателство, предвиждащо обезщетение за притежателите на права за такова копиране за лично ползване [...]?
- 4) а) Ако се приеме, че главната или най-важната функция на картите памет на мобилните телефони не е копирането за лично ползване, съвместимо ли е с Директива [2001/29] законодателството на държавите членки да предвижда обезщетение за притежателите на правата за копирането върху карти памет за мобилни телефони?
- б) Ако се приеме, че копирането за лично ползване е една от няколкото главни или съществени функции на картите памет на мобилните телефони, съвместимо ли е с Директива [2001/29] законодателството на държавите членки да предвижда обезщетение за притежателите на правата за копирането върху карти памет за мобилни телефони?

- 5) Съвместимо ли е с понятието „справедлив баланс“ в съображение 31 от Директива [2001/29] и с едnakвото тълкуване на понятието „справедливо обезщетение“, съдържащо се в член 5, параграф 2, буква б) от нея, което трябва да се основава на „накърняване“, законодателството на държавите членки да предвижда възнаграждение за картите памет, докато такова не се изисква за вътрешна памет като [тази] на MP3 плеъри или айподи, които са предназначени и използвани главно за съхраняване на копия за лично ползване?
- 6) а) Допуска ли Директива [2001/29] законодателство на държава членка, което предвижда събирането на възнаграждение за копиране за лично ползване от производител и/или вносител, който продава карти памет на бизнес клиенти, които от своя страна продават картите памет както на частни, така и на бизнес клиенти, без производителят и/или вносителят да знае дали картите памет са били продадени на частни или на бизнес клиенти?
- б) Променя ли се отговорът на въпрос 6, буква а), ако законодателството на държавата членка включва разпоредби, които гарантират, че производителите, вносителите и/или дистрибуторите не плащат възнаграждение за картите памет, използвани за професионални цели; че производителите, вносителите и/или дистрибуторите, когато въпреки това са платили възнаграждението, могат да поискат то да им бъде възстановено, доколкото то се отнася до карти памет, които са били използвани за професионални цели, и че производителите, вносителите и/или дистрибуторите могат да продават карти памет на други предприятия, регистрирани в организацията, която управлява схемата за възнаграждение, без заплащане на възнаграждение?
- в) Променя ли се отговорът на въпрос 6, букви а) и б):
- i) ако законодателството на държавата членка съдържа разпоредби, които гарантират, че производителите, вносителите и/или дистрибуторите не плащат възнаграждение за картите памет, използвани за професионални цели, [в положение], в което понятието „професионални цели“ се тълкува като възможност за приспадане, което се прилага само за предприятия, одобрени от Copydan, докато възнаграждението трябва да бъде платено за картите памет, използвани за професионални цели от други бизнес клиенти, които не са одобрени от Copydan;
- ii) ако законодателството на държавата членка съдържа разпоредби, които гарантират, че ако въпреки това производителите, вносителите и/или дистрибуторите са платили (теоретично) възнаграждението, то може да им бъде възстановено, що се отнася до картите памет, доколкото те са били използвани за професионални цели, [в положение], в което [...] на практика само купувачът на картата памет може да получи възстановяване на възнаграждението и [в което] купувачът на картата памет трябва да подаде заявление до Copydan за възстановяване на възнаграждението;
- iii) ако законодателството на държавата членка съдържа разпоредби, които гарантират, че производителите, вносителите и/или дистрибуторите могат да продават карти памет на други предприятия, регистрирани в организацията, която управлява схемата за възнаграждение, без заплащане на възнаграждение [в положение], в което Copydan е организацията, която управлява схемата за възнаграждение, и в което регистрираните предприятия не знаят дали картите памет са били продадени на частни или на бизнес клиенти?“.

По преюдициалните въпроси

Предварителна бележка

- 17 Някои въпроси, поставени от запитващата юрисдикция, не се позовават изрично на член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29, докато други го споменават. От акта за преюдициално запитване обаче е ясно, че всички поставени въпроси трябва да се схващат като отнасящи се до тази разпоредба и следователно Съдът ще разгледа въпросите именно от гледна точка на същата.

По четвъртия въпрос

- 18 С четвъртия си въпрос, който следва да се разгледа най-напред, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 допуска национална правна уредба, която предвижда справедливо обезщетение за многофункционални носители като карти памет за мобилни телефони, независимо дали тези носители имат за главна функция копирането за лично ползване.
- 19 В това отношение трябва да се припомни, че когато решават да въведат в националното си право изключението от правото на възпроизвеждане за лично ползване на копията (наричано по-нататък „изключението за копиране за лично ползване“), предвидено в член 5, параграф 2, буква б) от посочената директива, държавите членки са длъжни по-специално да предвидят в приложение на тази разпоредба заплащането на справедливо обезщетение на притежателите на изключителното право на възпроизвеждане (решения Padawan, C-467/08, EU:C:2010:620, т. 30 и Amazon.com International Sales и др., C-521/11, EU:C:2013:515, т. 19).
- 20 Доколкото разпоредбите на същата директива не съдържат повече уточнения относно различните елементи на системата за справедливо обезщетение, държавите членки разполагат с широко право на преценка да ги очертаят. Държавите членки следва по-конкретно да определят лицата, които трябва да платят това обезщетение, както и формата, условията на изплащане и размера на посоченото обезщетение (вж. в този смисъл решения Stichting de Thuiskopie, C-462/09, EU:C:2011:397, т. 23 и Amazon.com International Sales и др., EU:C:2013:515, т. 20).
- 21 При това положение справедливото обезщетение, а следователно и схемата, на която то почива, и размерът на същото трябва да са свързани с вредата, причинена на притежателите на права в резултат на копирането за лично ползване (вж. в този смисъл решение Padawan, EU:C:2010:620, т. 40 и 42).
- 22 След като лицето, което е причинило вреди на притежателя на изключителното право на възпроизвеждане, е лицето, което възпроизвежда произведение за лично ползване, без предварително да поиска разрешение от съответния притежател на правото, по принцип същото това лице трябва да поправи тези вреди, като финансира посоченото обезщетение, което ще бъде заплатено на притежателя на правото (вж. в този смисъл решения Padawan, EU:C:2010:620, т. 45 и Amazon.com International Sales и др., EU:C:2013:515, т. 23).
- 23 Съдът обаче допуска, че предвид практическите затруднения, свързани с определянето на самоличността на лицата, ползващи копията за лични цели, както и със задължаването на последните да обезщетят притежателите на изключителното право на възпроизвеждане за вредите, които са им причинили, с оглед на финансирането на справедливото обезщетение държавите членки могат да въведат такса за копиране за лично ползване, чието заплащане се дължи не от съответните лица, ползващи копията за лични цели, а от лицата, които разполагат с оборудване, апаратура и носители за цифрово възпроизвеждане и поради това де факто или де юре предоставят същите на разположение на лица, ползващи копията за лични цели, или им

предоставят свързана с възпроизвеждане услуга. В рамките на подобна схема лицата, разполагащи с това оборудване, апаратура и носители, трябва да заплатят таксата за копиране за лично ползване (решения Padawan, EU:C:2010:620, т. 46, както и Amazon.com International Sales и др., EU:C:2013:515, т. 24).

- 24 В това отношение не е необходимо да се установява, че физическите лица действително са изготвили копия за лично ползване посредством това оборудване, апаратура и носители. Всъщност основателно може да се предположи, че тези лица са се възползвали напълно от предоставянето на разположение на същите, т.е. се предполага, че са използвали всички техни функции, включително тази за изготвяне на копия (вж. в този смисъл решение Padawan, EU:C:2010:620, т. 54 и 55).
- 25 От това следва, че самата способност на това оборудване, апаратура и носители да изготвят копия е достатъчна, за да обоснове прилагането на таксата за копиране за лично ползване, при условие че посоченото оборудване, апаратура и носители за цифрово възпроизвеждане са предоставени на разположение на физически лица в качеството им на лица, ползващи копията за лични цели (вж. в този смисъл решение Padawan, EU:C:2010:620, т. 56).
- 26 Така от тази практика на Съда произтича, че по принцип е ирелевантно обстоятелството дали един носител е с една или множество функции, както и това дали функцията за възпроизвеждане е съответно второстепенна спрямо други функции, при положение че се предполага, че крайните ползватели са използвали всички налични функции на носителя.
- 27 Поради това многофункционалността и второстепенният характер на свързаната с възпроизвеждане функция могат да имат въздействие върху размера на справедливото обезщетение. По-конкретно, предвид съображенията, изложени в точка 21 от настоящото решение, този размер трябва да се определи от компетентните органи, по принцип, като се вземе под внимание относителната значимост на капацитета на носителя да прави копия на произведения за лично ползване.
- 28 Следователно, когато се окаже, че на практика такава функция почти не се използва от всички ползватели на даден носител, предоставянето на разположение на тази функция би могло, в съответствие със съображение 35 от Директива 2001/29, да не породи задължение за плащане на справедливо обезщетение, доколкото вредата, причинена на притежателите на права, ще се счита за минимална.
- 29 С оглед на всички гореизложени съображения на четвъртия въпрос следва да се отговори, че член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 допуска национална правна уредба, която предвижда справедливо обезщетение за многофункционални носители като карти памет на мобилни телефони, независимо дали тези носители имат за главна функция копирането за лично ползване, при условие че една от функциите на посочените носители, макар и второстепенна, позволява на притежателите си да ги използват за тази цел. Главният или второстепенен характер на тази функция обаче, както и относителната значимост на капацитета на носителя за изготвяне на копия могат да въздействат върху размера на дължимото справедливо обезщетение. Доколкото вредата, причинена на притежателите на права, се счита за минимална, предоставянето на посочената функция може да не породи задължение за плащане на това обезщетение.

По петия въпрос

- 30 С петия си въпрос, който трябва да се разгледа на второ място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 допуска национална правна уредба, която предвижда събиране на възнаграждение за копиране за лично

ползване за доставката на носители, които могат да се използват за целта на копирането за лично ползване, като картите памет за мобилни телефони, но се въздържа да предвижда такова възнаграждение за доставката на компоненти с основно предназначение за съхраняване на копия за лично ползване като вътрешната памет на MP3 плеъри.

- 31 В това отношение е важно да се подчертае, че предвидените в член 5 от Директива 2001/29 изключения трябва да се прилагат при спазване на принципа на равно третиране, който е общ принцип на правото на Съюза, залегнал в член 20 от Хартата на основните права на Европейския съюз (вж. по отношение на последното решение *Glatzel*, C-356/12, EU:C:2014:350, т. 43).
- 32 Според постоянната практика на Съда принципът на равно третиране изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. по-конкретно решения *Soukupová*, C-401/11, EU:C:2013:223, т. 29 и *Sky Italia*, C-234/12, EU:C:2013:496, т. 15).
- 33 От това следва, че държавите членки не могат да предвиждат условия на справедливо обезщетение, които въвеждат необосновано неравно третиране между различните категории икономически оператори, които търгуват със сравними стоки, визирани от изключението за копиране за лично ползване, или между различните категории ползватели на закриляни обекти.
- 34 В делото по главното производство е безспорно, че националната правна уредба води до това да се разграничават, от една страна, носителите, които могат да се отделят от апаратите, притежаващи функция за цифрово възпроизвеждане, и от друга страна, неотделимите компоненти на такива апарати. Всъщност докато за доставката на тези носители се налага възнаграждение за копиране за лично ползване, не е такъв случаят за доставката на тези компоненти.
- 35 В това отношение следва да се отбележи, че многофункционалните носители като например картите памет за мобилни телефони, от една страна, и вградените елементи като вътрешната памет на MP3 плеърите, от друга страна, могат да се използват за възпроизвеждане на закриляни произведения за лично ползване и по този начин да причинят вреда на притежателите на авторското право.
- 36 Този анализ намира приложение и за картите памет за мобилни телефони, и за вътрешната памет на същите телефони. Същевременно, макар — както произтича от точка 13 от настоящото решение — последните да имат, в един и същ телефонен апарат, функция по възпроизвеждане, идентична на тази на картите памет, от преписката по делото, с която разполага Съдът, не следва, че за тяхната доставка се събира възнаграждението за копиране за лично ползване.
- 37 Запитващата юрисдикция обаче трябва да провери дали съществуват, при необходимост, други обстоятелства, позволяващи да се констатира, че независимо от факта, че разглежданите вградени компоненти имат същата функция по отношение на възпроизвеждането като картите памет за мобилни телефони, тези компоненти не са сравними от гледна точка на изискванията, свързани със справедливото обезщетение.
- 38 В това отношение запитващата юрисдикция може по-конкретно да прецени евентуалното въздействие на факта, че посочените компоненти са неделими от апаратите, в които са вградени, докато носителите, използвани с идентична цел за възпроизвеждане, като например картите памет, са подвижни, свойство, което би могло да бъде от естество да улесни допълнителни действия по възпроизвеждане на едни и същи произведения върху други носители.

- 39 В случай че запитващата юрисдикция приеме, че посочените компоненти и носители са сравними от гледна точка на изискванията, свързани със справедливото обезщетение, впоследствие тя ще трябва да провери дали разликата в третирането, която произтича от националната схема за справедливо обезщетение, е обоснована.
- 40 Тази разлика в третирането може да бъде обоснована по-конкретно в хипотезата, при която за неделимите компоненти, които могат да се използват с цел възпроизвеждане и обратно на това, което важи за разглежданите по главното производство подвижни носители, притежателите на права получават справедливо обезщетение под друга форма.
- 41 С оглед на всички гореизложени съображения на петия въпрос следва да се отговори, че член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 допуска национална правна уредба, която предвижда събиране на възнаграждение за копиране за лично ползване за доставката на носители, които могат да се използват за целта на копирането за лично ползване, като картите памет за мобилни телефони, но се въздържа да предвижда такова възнаграждение за доставката на компоненти с основно предназначение за съхраняване на копия за лично ползване като вътрешната памет на MP3 плеъри, доколкото тези различни категории носители и компоненти не са сравними, или различното им третиране е обосновано, което запитващата юрисдикция трябва да провери.

По шестия въпрос

- 42 С шестия си въпрос, който трябва да се разгледа на трето място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която налага плащането на възнаграждение за копиране за лично ползване от производителите и вносителите, които продават карти памет за мобилни телефони на бизнес клиенти, знаейки, че тези карти са предназначени да бъдат препродадени от тях, но без да знаят дали крайните купувачи на посочените карти са частни или бизнес клиенти. Освен това запитващата юрисдикция иска да се установи дали отговорът на този въпрос се променя от обстоятелствата, че тези производители и вносители
- са освободени от плащането на посоченото възнаграждение, ако продават картите памет на бизнес клиентите, регистрирани в организацията, която управлява схемата за възнаграждение, и
 - могат да искат същото възнаграждение да им бъде възстановено, ако картите памет за мобилни телефони са използвани за професионални цели, като се има предвид, че на практика само крайният купувач на такава карта памет може да получи възстановяване на възнаграждението за копиране за лично ползване, и то при условие да подаде заявление до организацията, която управлява схемата за възнаграждение.
- 43 Както бе припомнено в точка 23 от настоящото решение, с оглед на финансирането на справедливото обезщетение държавите членки могат да въведат възнаграждение за копиране за лично ползване, чието заплащане се дължи не от съответните частноправни лица, ползващи копията за лични цели, а от лицата, които разполагат с оборудване, апаратура и носители за цифрово възпроизвеждане, и поради това де юре или де факто предоставят същите на разположение на лица, ползващи копията за лични цели, или им предоставят свързана с възпроизвеждане услуга.
- 44 От практиката на Съда следва също така, че държавите членки могат при определени условия да прилагат без разграничение възнаграждението за копиране за лично ползване по отношение на информационни носители, годни да послужат за възпроизвеждане, включително в хипотезата,

при която крайното ползване на същите не попада сред случаите по член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 (вж. в този смисъл решение *Amazon.com International Sales* и др., EU:C:2013:515, т. 31).

- 45 Схемата за прилагане на такова възнаграждение е в съответствие с посочената разпоредба само ако нейното въвеждане е оправдано от практически трудности и ако длъжащите я лица разполагат с право на възстановяване на това възнаграждение, когато същото не се дължи (вж. в този смисъл решение *Amazon.com International Sales* и др., EU:C:2013:515, т. 31).
- 46 В това отношение дадена схема за прилагане на такса за копиране за лично ползване може да бъде оправдана по-конкретно от необходимостта да се преодолее невъзможността за идентифициране на крайните ползватели или практическите трудности, свързани с това идентифициране, или други подобни трудности (вж. в този смисъл решение *Amazon.com International Sales* и др., EU:C:2013:515, т. 31 и 34).
- 47 Според практиката на Съда обаче при всички случаи посоченото възнаграждение не трябва да се прилага за доставката на оборудването, апаратурата и носителите за възпроизвеждане на лица, различни от физическите, и за цели, явно различни от тези за копиране за лично ползване (вж. в този смисъл решение *Padawan*, EU:C:2010:620, т. 52 и *Amazon.com International Sales* и др., EU:C:2013:515, т. 28).
- 48 Впрочем, що се отнася до правото на възстановяване на същото възнаграждение, това право трябва да е ефективно и да не затруднява прекомерно връщането на платените такси извън случаите по член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 (вж. в този смисъл решение *Amazon.com International Sales* и др., EU:C:2013:515, т. 31 и 34).
- 49 В делото по главното производство запитващата юрисдикция трябва да провери на първо място дали въвеждането на схемата, която предвижда плащането на възнаграждение за копиране за лично ползване при пускането в обращение на картите памет за мобилни телефони е оправдано от практически трудности като споменатите в точка 46 от настоящото решение.
- 50 В това отношение от припомнените в точка 47 от настоящото решение съображения е видно, че пускането в обращение на посочените карти трябва по-конкретно да бъде освободено от посоченото възнаграждение, когато съответният производител или вносител установи, че е доставял същите карти на лица, различни от физическите, за цели, явно различни от тези за копиране за лично ползване.
- 51 Освен това следва да се констатира, че практическите проблеми, вътрешноприсъщи на идентифицирането на крайните ползватели и на събирането на същото възнаграждение, не могат да оправдаят ограничаването на прилагането на такова освобождаване само до доставката на картите памет за мобилни телефони на бизнес клиенти, регистрирани в организацията, която управлява схемата за възнаграждението за копиране за лично ползване. Всъщност такова ограничение би въвело разлика в третирането между различните групи икономически оператори, доколкото по отношение на възнаграждението за копиране за лично ползване последните се намират в сравнимо положение, независимо дали са регистрирани в тази организация.
- 52 На второ място, запитващата юрисдикция следва да провери дали обхватът, ефективността, наличността, популяризирането и лесното ползване на правото на възстановяване позволяват да се смекчи евентуалният дисбаланс, който се генерира в схемата на таксата за копиране за лично ползване в стремежа да се преодолеят констатираните практически трудности (вж. решение *Amazon.com International Sales* и др., EU:C:2013:515, т. 36).

- 53 В това отношение трябва да се отбележи, че след като разглежданата по главното производство схема на възнаграждение за копиране за лично ползване позволява на задължените лица да възстановят сумата на това възнаграждение от цената на съответните мобилни телефони и следователно крайният ползвател понася тежестта на същото, по принцип е в съответствие със справедливия баланс между интересите на притежателите на авторското право и тези на ползвателите на закриляни обекти, посочен в съображение 31 от Директива 2001/29, единствено крайният приобретател на такъв телефон да може да получи възстановяването на посоченото възнаграждение и това възстановяване да бъде обусловено от изискването за подаване на заявление за тази цел до организацията, която управлява схемата на същите възнаграждения.
- 54 Доколкото тази възможност е гарантирана, няма особено значение дали производителите или вносителите на въпросните телефони, които дължат плащането на възнаграждението за копиране за лично ползване, разполагат или не с информация относно качеството на частен или на бизнес клиент на крайните купувачи на тези телефони.
- 55 С оглед на гореизложеното на шестия въпрос следва да се отговори, че член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която налага плащането на възнаграждение за копиране за лично ползване на производителите и вносителите, които продават карти памет за мобилни телефони на бизнес клиенти, знаейки, че тези карти са предназначени да бъдат препродадени от тях, но без да знаят дали крайните купувачи на посочените карти са частни или бизнес клиенти, при условие че
- въвеждането на такава схема е оправдано от практически трудности,
 - задължените лица са освободени от плащане на посоченото възнаграждение, ако установят, че са доставяли картите памет за мобилни телефони на лица, различни от физическите, за цели, явно различни от тези за копиране за лично ползване, като се има предвид, че това освобождаване не може да се ограничи само до доставката на бизнес клиентите, регистрирани в организацията, която управлява схемата на същите възнаграждения,
 - посочената схема предвижда право на възстановяване на възнаграждението за копиране за лично ползване, което е ефективно и не затруднява прекомерно връщането на платените възнаграждения, като това възстановяване може да бъде изплатено единствено на крайния приобретател на такава карта памет, който трябва да подаде заявление за тази цел до посочената организация.

По третия въпрос

- 56 С третия си въпрос, който следва да се разгледа на четвърто място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи как трябва да се тълкува член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29, при прочита му в светлината на уточнението, съдържащо се в съображение 35 от нея, според което някои случаи, в които вредата, причинена на притежателя на права, „е минимална, биха могли да не породят задължение за плащане“.
- 57 В това отношение следва да се отбележи, от една страна, че Директива 2001/29 има за цел хармонизирането само на някои аспекти на авторското право и сродните му права (решение Padawan, EU:C:2010:620, т. 35). От друга страна, нейната обща структура е очертана в редица нейни разпоредби, които разкриват намерението на законодателя на Европейския съюз да предостави свобода на преценка на държавите членки при нейното привеждане в изпълнение, като например член 5 от нея, който предвижда поредица от изключения и ограничения, които държавите членки са свободни да транспонират в националните си правни системи.

- 58 Освен това в съответствие със съображение 35 от посочената директива, в някои случаи на изключения или ограничения притежателите на права следва да получат справедливо обезщетение. В някои случаи обаче, когато вредата, причинена на тези притежатели, е минимална, не може да бъде наложено плащането на такова обезщетение.
- 59 По същия начин както държавите членки могат да предвидят или не едно от изключенията, уточнени в член 5, параграф 2 от Директива 2001/29, същите държави се ползват, както потвърждава съображение 35 от тази директива, от възможността да предвидят в някои случаи, които попадат в приложното поле на изключенията, които те свободно са въвели, освобождаване от плащане на справедливото обезщетение, когато причинената на титularyте на права вреда е минимална.
- 60 Този извод трябва да се приложи изцяло за изключението за копиране за лично ползване, предвидено в член 5, параграф 2, буква б) от посочената директива.
- 61 Поради изложените в предходните точки причини определянето на праг, под който вредата може да се квалифицира като „минимална“ по смисъла на съображение 35 от същата директива, трябва също да попада в свободата на преценка на държавите членки, доколкото в частност прилагането на този праг съответства на принципа на равно третиране, както е посочен в точка 31 от настоящото решение.
- 62 С оглед на гореизложеното на третия въпрос следва да се отговори, че член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29, при прочита му в светлината на съображение 35 от нея, трябва да се тълкува в смисъл, че позволява на държавите членки да предвидят в някои случаи, които попадат в приложното поле на изключението за копиране за лично ползване, освобождаване от плащането на справедливо обезщетение, при условие че вредата, причинена на титularyте на права в тези случаи, е минимална. Тези държави са компетентни да определят прага на вредата, като се има предвид, че този праг трябва да се прилага по-конкретно в съответствие с принципа на равно третиране.

По първия въпрос, букви а) и б)

- 63 С първия въпрос, букви а) и б), запитващата юрисдикция по същество иска да се установи какво е действието на разрешението, дадено от притежателите на права, за използване, в частност с цел копиране за лично ползване, на файловете, съдържащи закриляни произведения, с оглед на произтичащите от член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 изисквания, и по-конкретно на справедливото обезщетение.
- 64 От точки 24 и 25 от настоящото решение е видно, че не е необходимо да се установява, че ползвателите на посочените файлове действително са изготвили копия за лично ползване, щом като основателно може да се предположи, че тези лица са се възползвали напълно от предоставянето на разположение на същите файлове. От това следва, че ако притежател на права разреши на физическо лице да използва такива файлове, като му предоставя същите, обикновената възможност да се ползват тези файлове с цел възпроизвеждане на закриляните произведения оправдава прилагането на възнаграждението за копиране за лично ползване.
- 65 Поради това, що се отнася до въздействието върху справедливото обезщетение на разрешението на притежателите на права да се използват файловете, съдържащи закриляни произведения, Съдът е постановил, че когато държава членка реши по силата на член 5, параграф 2 от Директива 2001/29 да изключи от материалното приложно поле на тази разпоредба всяко право на притежателите на права да разрешават възпроизвеждането на техните произведения за лично ползване, евентуално приет от тях акт за разрешение няма правни последици в правото на тази държава. Следователно такъв акт няма никакво отражение върху вредата, причинена на

притежателите на права поради въвеждането на мярката за лишаване от разглежданото право, а при това положение не може да се отрази изобщо на справедливото обезщетение, независимо дали то е предвидено като задължение или като възможност по силата на приложимата разпоредба от тази директива (вж. решение VG Wort и др., C-457/11—C-460/11, EU:C:2013:426, т. 37).

- 66 След като, при условия като уточнените в предходната точка от настоящото решение, посоченото разрешение е лишено от правни последици, то не може само по себе си да породя задължение за плащане на каквото и да било възнаграждение за копирането за лично ползване, от ползвателя на съответните файлове, на притежателя на права, който е разрешил тяхното ползване.
- 67 С оглед на гореизложените съображения на първия въпрос, букви а) и б), следва да се отговори, че Директива 2001/29 трябва да се тълкува в смисъл, че когато държава членка реши по силата на член 5, параграф 2 от тази директива да изключи от материалното приложно поле на тази разпоредба всяко право на притежателите на права да разрешават възпроизвеждането на техните произведения за лично ползване, даденото от притежател на права разрешение за използване на файловете, съдържащи техните произведения, не може да има отражение върху задължението за справедливо обезщетение за копията, изготвени в съответствие с член 5, параграф 2, буква б) от посочената директива с помощта на такива файлове, и не може само по себе си да породя задължение за плащане на каквото и да било възнаграждение от ползвателя на съответните файлове, на този притежател.

По първия въпрос, букви в) и г), както и по втория въпрос

- 68 С първия въпрос, букви в) и г), както и с втория въпрос, които трябва да се разгледат на шесто място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали въвеждането на технически мерки по член 6 от Директива 2001/29 за устройствата, използвани за възпроизвеждане на закриляни произведения, като DVD, CD, MP3 плеър или компютър, може да има въздействие върху справедливото обезщетение, дължимо за копирането за лично ползване, извършено от такива устройства.
- 69 В това отношение Съдът вече е постановил, че техническите мерки, споменати в член 5, параграф 2, буква б) от посочената директива, са предназначени да ограничат неразрешените от притежателите на права действия, т.е. да гарантират правилно прилагане на тази разпоредба и по този начин да предотвратят действия, с които се нарушават строгите условия, наложени с тази разпоредба (решения VG Wort и др., EU:C:2013:426, т. 51 и ACI Adam и др., EU:C:2014:254, т. 43).
- 70 Освен това, доколкото държавите членки, а не притежателите на права въвеждат изключението за копиране за лично ползване и разрешават, за целите на посоченото копиране, това използване на произведенията или на другите закриляни обекти, именно държавата членка, която чрез въвеждането на това изключение е разрешила копирането за лично ползване, трябва да гарантира правилното прилагане на посоченото изключение и да ограничи по този начин действията, които не са разрешени от притежателите на права (решения VG Wort и др., EU:C:2013:426, т. 52 и 53, както и ACI Adam и др., EU:C:2014:254, т. 44).
- 71 С оглед на доброволния характер на прилагането на визираните в член 6 от Директива 2001/29 технически мерки Съдът е постановил, че дори такава възможност да съществува, неприлагането на тези мерки не може да доведе до отпадане на справедливото обезщетение (решение VG Wort и др., EU:C:2013:426, т. 57).

- 72 Възможно е обаче съответната държава членка да постави конкретния размер на обезщетението, което се дължи на притежателите на права, в зависимост от това дали се прилагат или не такива технически мерки, за да бъдат те насърчавани да ги прилагат и по този начин доброволно да допринасят за правилното прилагане на изключението за копиране за лично ползване (решение VG Wort и др., EU:C:2013:426, т. 58).
- 73 Следователно на първия въпрос, букви в) и г), както и на втория въпрос, трябва да се отговори, че въвеждането на технически мерки по член 6 от Директива 2001/29 за устройствата, използвани за възпроизвеждане на закриляни произведения, като DVD, CD, MP3 плеър или компютър, не може да има въздействие върху справедливото обезщетение, дължимо за копирането за лично ползване, извършено от такива устройства. Това въвеждане обаче би могло да има въздействие върху конкретния размер на обезщетението.

По първия въпрос, буква е)

- 74 С първия въпрос, буква е), който следва да се разгледа на седмо място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали Директива 2001/29 допуска национална правна уредба, която предвижда справедливо обезщетение за копиране, осъществено от незаконни източници, а именно от закриляни произведения, които са предоставени на разположение на потребителите без разрешението на притежателите на права.
- 75 Съдът вече се е произнесъл, че посочената директива не допуска национално законодателство, което не разграничава хипотезата, в която е налице възпроизвеждане за лично ползване от законен източник, от хипотезата, в която източникът е незаконен (вж. в този смисъл решение ACI Adam и др., EU:C:2014:254, т. 58).
- 76 В това отношение Съдът констатира, че изискването за стриктно тълкуване на член 5, параграф 2, буква б) от същата директива не допуска тази разпоредба да се разбира в смисъл, че в допълнение към изрично предвиденото в нея ограничение притежателите на авторски права са длъжни да търпят евентуалните нарушения на правата им, съпътстващи копирането за лично ползване (вж. в този смисъл решение ACI Adam и др., EU:C:2014:254, т. 31).
- 77 Съдът освен това отбелязва, че схема на възнаграждение за копиране за лично ползване, притежаваща характеристики като тези на разглежданата по главното производство, която не разграничава по отношение на изчисляването на справедливото обезщетение, дължимо на ползвателите ѝ, положението, в което копирането е направено за лично ползване от законен източник, от това, в което този източник е незаконен, не спазва справедливия баланс, който следва да се намери между интересите на притежателите на авторското право и тези на ползвателите на закриляни обекти, тъй като в такава схема всички ползватели, придобили оборудване, апаратура и носители, от които се събира посоченото възнаграждение, са косвено санкционирани (вж. в този смисъл решение ACI Adam и др., EU:C:2014:254, т. 54—56).
- 78 Всъщност понасяйки тежестта на същата такса, която е определена независимо от това дали възпроизвеждането е от законен или незаконен източник, последните ползватели задължително заплащат част от обезщетението за вредата, причинявана поради възпроизвеждането за лично ползване от незаконни източници, каквото Директива 2001/29 не разрешава, и по този начин са принудени да понасят немалко допълнителни разходи, за да могат да изготвят копията за лична употреба, за които се прилага изключението по член 5, параграф 2, буква б) (вж. решение ACI Adam и др., EU:C:2014:254, т. 56).

79 С оглед на гореизложеното на първия въпрос, буква е), следва да се отговори, че Директива 2001/29 не допуска национална правна уредба, която предвижда справедливо обезщетение за копиране, осъществено от незаконни източници, а именно от закриляни произведения, които са предоставени на разположение на потребителите без разрешението на притежателите на права.

По първия въпрос, буква д)

80 С първия въпрос, буква д), който следва да се разгледа на осмо място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали Директива 2001/29 допуска национална правна уредба, която предвижда справедливо обезщетение за копиране на закриляни произведения, които са изготвени от физическо лице от или с помощта на устройство, което принадлежи на трето лице.

81 В това отношение следва да се отбележи, че член 5, параграф 2, буква б) от посочената директива визира три елемента, които определят съвместно нейното приложно поле. Става въпрос най-напред за обекта на възпроизвеждане, след това за лицето, което го извършва, и накрая — за самото възпроизвеждане.

82 Що се отнася най-напред до обекта на възпроизвеждане, следва да се припомни, че посочената разпоредба предвижда изключение от изключителното право на притежателя да разрешава или да забранява възпроизвеждането на разглежданото произведение. Това по необходимост предполага визирианият в същата разпоредба обект на възпроизвеждане да е закриляно произведение, а не фалшифицирано или плагиатско (вж. в този смисъл решение ACI Adam и др., EU:C:2014:254, т. 58).

83 По-нататък, що се отнася до лицето, на което е разрешено да извърши възпроизвеждането, член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 уточнява, че това е само физическо лице, което извършва копирането на съответното закриляно произведение за лично ползване и за цели, които нямат пряко или косвено търговски характер.

84 Накрая, що се отнася до самото възпроизвеждане, член 5, параграф 2, буква б) от тази директива уточнява само носителите, върху които може да бъде възпроизведено закриляното произведение.

85 Всъщност в това отношение е достатъчно да се сравни формулировката на изключението за копиране за лично ползване с тази на изключението от правото на възпроизвеждане, предвидено в член 5, параграф 2, буква а) от посочената директива. Докато последното се прилага за „възпроизвеждане върху хартия или друг подобен носител“, изключението за копиране за лично ползване се прилага за „възпроизвеждане върху какъвто и да е носител“.

86 Обратно, текстът на член 5, параграф 2, буква б) от същата Директива 2001/29 изобщо не уточнява характеристиките на устройствата, от или с помощта на които са изготвени копията за лично ползване. По-конкретно, в него не се споменава нищо по отношение на правното естество на връзката, която, както правото на собственост, би могла да обедини физическото лице, автор на възпроизвеждането за лично ползване, и използваното от него устройство.

87 Същевременно следва да се отбележи, от една страна, че предвиденото в посочената разпоредба изключение подлежи на стриктно тълкуване, така че не позволява тълкуване, излизащо извън изрично предвидените хипотези (вж. по аналогия решения ACI Adam и др., EU:C:2014:254, т. 23 и Melzer, C-228/11, EU:C:2013:305, т. 24).

- 88 От друга страна, посочената директива има за цел хармонизирането само на някои аспекти на авторското право (решение Padawan, EU:C:2010:620, т. 35). Като не споменава обаче в същата директива характеристиките и особеностите, изтъкнати в точка 86 от настоящото решение, законодателят на Съюза приема, че те са ирелевантни за целта, която е преследвал с действието си за частична хармонизация.
- 89 От това следва, че въпросът дали устройството, използвано от частноправен субект за копиране за лично ползване, трябва да принадлежи на същия или може да принадлежи на трето лице, не попада в приложното поле на член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29.
- 90 При тези условия, обратно на поддържаното от Европейската комисия, член 5, параграф 2, буква б) от тази директива не следва да се чете в светлината на член 5, параграф 5 от нея, тъй като последната разпоредба не може нито да засяга материалното съдържание на разпоредбите, до които се отнася член 5, параграф 2 от посочената директива, нито в частност да разширява обхвата на предвидените там различни изключения и ограничения (вж. решение ACI Adam и др., EU:C:2014:254, т. 26).
- 91 С оглед на гореизложеното на първия въпрос, буква д) следва да се отговори, че Директива 2001/29 допуска национална правна уредба, която предвижда справедливо обезщетение за копиране на закриляни произведения, което е извършено от физическо лице от или с помощта на устройство, принадлежащо на трето лице.

По първия въпрос, буква ж)

- 92 С първия въпрос, буква ж), който следва да се разгледа на девето място, запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали Директива 2001/29 допуска национална правна уредба, която предвижда справедливо обезщетение за възпроизвеждане, извършено от законни източници, „по някакъв друг начин“, например от интернет.
- 93 Според постоянната съдебна практика, когато национална юрисдикция не предостави на Съда необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставения му въпрос, този въпрос трябва да се отхвърли като недопустим (вж. в този смисъл решение Belvedere Costruzioni, C-500/10, EU:C:2012:186, т. 16 и определение Stefan, C-329/13, EU:C:2014:815, т. 24).
- 94 В конкретния случай запитващата юрисдикция не предоставя достатъчно данни относно естеството на възпроизвеждането, предмет на поставения въпрос.
- 95 При тези условия Съдът не е в състояние да бъде полезен с отговора си на първия въпрос, буква ж). Поради това същият трябва да се отхвърли като недопустим.

По съдебните разноски

- 96 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

- 1) Член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2001 година относно хармонизирането на някои аспекти на авторското право и сродните му права в информационното общество допуска национална правна уредба, която предвижда справедливо обезщетение, въз основа на изключението от правото на възпроизвеждане за копиране за лични цели, за многофункционални носители като карти памет на мобилни телефони, независимо дали тези носители имат за главна функция изготвянето на такива копия, при условие че една от функциите на посочените носители, макар и второстепенна, позволява на притежателите си да ги използват за тази цел. Главният или второстепенен характер на тази функция обаче, както и относителната значимост на капацитета на носителя за изготвяне на копия могат да въздействат върху размера на дължимото справедливо обезщетение. Доколкото вредата, причинена на притежателите на права, се счита за минимална, предоставянето на посочената функция може да не породи задължение за плащане на това обезщетение.
- 2) Член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 допуска национална правна уредба, която предвижда събиране на възнаграждение, предназначено да финансира справедливото обезщетение въз основа на изключението от правото на възпроизвеждане за копиране за лично ползване, за доставката на носители, които могат да се използват за целта на копирането за лично ползване, като картите памет за мобилни телефони, но се въздържа да предвижда такова възнаграждение за доставката на компоненти с основно предназначение за съхраняване на копия за лично ползване като вътрешната памет на МРЗ плеъри, доколкото тези различни категории носители и компоненти не са сравними, или различното им третиране е обосновано, което запитващата юрисдикция трябва да провери.
- 3) Член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която налага плащането на възнаграждение, предназначено да финансира справедливото обезщетение въз основа на изключението от правото на възпроизвеждане за копиране за лично ползване, на производителите и вносителите, които продават карти памет за мобилни телефони на бизнес клиенти, знаейки, че тези карти са предназначени да бъдат препродадени от тях, но без да знаят дали крайните купувачи на посочените карти са частни или бизнес клиенти, при условие че
 - въвеждането на такава схема е оправдано от практически трудности,
 - задължените лица са освободени от плащане на посоченото възнаграждение, ако установят, че са доставяли картите памет за мобилни телефони на лица, различни от физическите, за цели, явно различни от тези за копиране за лично ползване, като се има предвид, че това освобождаване не може да се ограничи само до доставката на бизнес клиентите, регистрирани в организацията, която управлява схемата на същите възнаграждения,
 - посочената схема предвижда право на възстановяване на същото възнаграждение, което е ефективно и не затруднява прекомерно връщането на платените възнаграждения, като това възстановяване може да бъде изплатено единствено на крайния приобретател на такава карта памет, който трябва да подаде заявление за тази цел до посочената организация.

- 4) Член 5, параграф 2, буква б) от Директива 2001/29, при прочита му в светлината на съображение 35 от нея, трябва да се тълкува в смисъл, че позволява на държавите членки да предвидят в някои случаи, които попадат в приложното поле на изключението за копиране за лично ползване, освобождаване от плащането на справедливо обезщетение въз основа на това изключение, при условие че вредата, причинена на титулярите на права в тези случаи, е минимална. Тези държави са компетентни да определят прага на вредата, като се има предвид, че този праг трябва да се прилага по-конкретно в съответствие с принципа на равно третиране.
- 5) Директива 2001/29 трябва да се тълкува в смисъл, че когато държава членка реши по силата на член 5, параграф 2 от тази директива да изключи от материалното приложно поле на тази разпоредба всяко право на притежателите на права да разрешават възпроизвеждането на техните произведения за лично ползване, даденото от притежател на права разрешение за използване на файловете, съдържащи техните произведения, не може да има отражение върху задължението за справедливо обезщетение за копията, изготвени в съответствие с член 5, параграф 2, буква б) от посочената директива с помощта на такива файлове, и не може само по себе си да породии задължение за плащане на каквото и да било възнаграждение от ползвателя на съответните файлове, на този притежател.
- 6) Въвеждането на технически мерки по член 6 от Директива 2001/29 за устройствата, използвани за възпроизвеждане на закриляни произведения, като DVD, CD, MP3 плеър или компютър, не може да има въздействие върху задължението за справедливо обезщетение въз основа на изключението от правото на възпроизвеждане за копиране за лично ползване, извършено от такива устройства. Това въвеждане обаче би могло да има въздействие върху конкретния размер на обезщетението.
- 7) Директива 2001/29 не допуска национална правна уредба, която предвижда справедливо обезщетение въз основа на изключението от правото на възпроизвеждане за копиране, осъществено от незаконни източници, а именно от закриляни произведения, които са предоставени на разположение на потребителите без разрешението на притежателите на права.
- 8) Директива 2001/29 допуска национална правна уредба, която предвижда справедливо обезщетение въз основа на изключението от правото на възпроизвеждане за копиране на закриляни произведения, което е извършено от физическо лице от или с помощта на устройство, принадлежащо на трето лице.

Подписи